

Békehírnök

2020. június 21.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CXIV. évf. 13. sz.

A szeretethez idő kell Gondolatok apák napján

A Biblia tanítása szerint az édesapa egyben családjának a pásztor. Ő az első számú példakép. Minél többet van együtt a feleségével és a gyermekeivel, annál nagyobb öröme van ebben, és a felelősségét is jobban megérti. Az édesanya viszont nem csupán a család szíve – hiszen ott hordta gyermekeit a szíve alatt –, hanem legtöbbször a legpraktikusabb tanácsokat is tudja adni. Ha viszont a család tagjai állandóan abban a stresszben élnek, hogy az apának sürgős dolgai vannak, sietnie kell, nem töltheti drága idejét velük, akkor nem nyílnak meg számára a szívek. Sem pillanatnyilag, sem később. Ha nem is áll rendelkezésére az apának korlátlan idő, de azt intenzív figyelemmel tölti gyermekei felé, oldott, bensőséges, felszabadult, már az a rövid idő is betölti feladatát. Nagy a kísértés az apák számára, hogy az otthon csupán az a hely, ahova a fáradtságukat vagy kudarcaikat viszik. Pedig a legértékesebb, amit a gyülekezetünknek adhatunk, hívó családuk. Miközben túl sok dologra fordítjuk a figyelmünket, ne feledjük, Istentől kapott elsődleges feladatunk a családukban van!

A szeretet mellett az egymás iránti tisztelet legyen jellemző az egészséges családban a férj és feleség kapcsolatára! Gyermekeink

megérzik, amikor megbecsüljük egymást. Azt is, ha lebecsüljük. Gyermekeink többnyire azzá lesznek, amilyen értéket csepegtetünk a lelkükbe. Ne csak hibáikat mondjuk el nekik, hanem értékeiket is, bölcsen és időben! Mindezekelőtt pedig mutasson Istenre az életünk!

A szeretet itt nem lehet megjászott szeretet, mert azt érzékeli a másik, és ez valójában nem is szeretet. Nem lehet „kemény” szeretet se, csak gyengéd, mert a „kemény” szeretet sem szeretet. Az együttérzés a szeretet. A tiszteletadás a másik felé, sőt a tiszteletadásban az előzékenység a szeretet másik fontos eleme. Ez tartóssá teszi kapcsolatunkat. A szeretethez idő kell. A szolgálat egymás felé akkor gyengéd, ha nem kényszerből, hanem szabad elhatározásból és jóakarattal fakad.

Isten jól tudja azt is, hogy családuknak szüksége van élelemre, ruhára, hajlékra, némi készpénzre, hogy mindent megvehessünk, ami a mindennapi tisztas megélhetésünkhöz szükséges. Isten jól tudja, hogy szükségünk van másra is: biztonságra, otthonosságra, jó szóra. Mindezek nélkül úgy élnénk, mint a medve a bőre nélkül, a madár a fészke nélkül. Márpedig Isten nem zsarnok, aki mindenből ki akarna forogni, hanem ő az élet Ura. Tőle származik minden jó ezen a földön. A Biblia telve van annak a csodálatával, hogy Isten mindent megad az emberhez méltó élethez. És ha akarata szerint élünk, akkor nem élünk hiába.

Hegyi András

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Ezért így szól az Úr, Izrael Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te háza népe, a te családod fog örökké színi előtt járni, most mégis így szól az Úr: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak.” (1Sám 2,30)

A HÉT GONDOLATA

Isten ítéletet mond Élire, mert csődöt vallott mint édesapa és mint főpap is. Fiait az önzés és erkölcstelenség jellemezte. Ez a népet elidegenítette Istentől. Sajnos a főpap és családja nem voltak jó példák. Gyermekeid nevelése nagyon fontos, egy kis elnéző korholás, ami semmit sem ér, maga után vonhatja Isten haragját! Legyen Krisztus a példaképünk! (Albert István Zsolt)

A HÉT GYAKORLATA

Vizsgáld meg, milyen példát hagysz gyermekeidnek! Ha követnek, Isten elégedett lesz velük!

A HÉT IMÁJA

Mennyei Atyánk, imádkozunk a gyülekezetünkhöz tartozó családapákért, te adj nekik erőt és kitartást a feladataikhoz, szolgálataikhoz! Ámen.

Sok szeretettel köszöntjük az édesapákat, nagypapákat apák napja alkalmából! A mennyei Atya áldását kívánjuk életükre!

Programajánló

SOCIETAS
HOMILETICA

♦ A Societas Homiletica 2020 augusztusában Budapestre tervezett nemzetközi konferenciája a világjárvány miatt két évvel később kerül megrendezésre úgyszintén Budapesten az idénre tervezett tematikával és előadókkal egyetemben.

A kialakult helyzetre való tekintettel a Societas Homiletica 2020. augusztus 10–12. között online konferenciát szervez „Words in a time of crisis: Preaching during the COVID-19 pandemic” címmel, a járvány által legsújtottabb területekről meghívott neves előadókkal. Az online konferencia lehetőséget biztosít továbbá a nem egyesületi tagok számára is kiselőadások megtartására. Az absztraktok beküldési határideje 2020. június 15.

Bővebb információk az online konferenciával kapcsolatban a következő elérhetőségeken találhatóak: <http://www.societas-homiletica.org/upcoming-2/>. Kérdés esetén forduljanak bizalommal Literáty Zoltánhoz, a Societas Homiletica nemzetközi vezető testületének tagjához.

♦ 2020. szeptemberében – nyolcadik alkalommal – újra indul az egyéves **felekezeti-lelkigondozói alapképzésünk**.

Életformáló, gyakorlatközpontú, hasznos! Há-

zaspárok egyik tagja és diákok kedvezménnyel!

Vezeti: Reimer Márta pasztorálpszichológus, család- és pártanácsadó.

Helyszín: 1077 Budapest, Wes-selényi u. 53. Baptista imaház.

Információk és jelentkezés: <http://eleoseducation.com/hu>, eleoskepzes@gmail.com.

Jelentkezési határidő: 2020. július 31.

Férfinak és nőnek lettünk teremtvé. De hogyan válunk igazán azzá?

Az emberi faj kétnemű: férfi és nő – ez az emberi létezés egyik alappillére.

A Szentírás ezt mondja az ember teremtéséről: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket.” (1Móz 1,27) Ennek alapján tehát nők és férfiak csak együtt, egységben vagyunk Isten képmásai.

Mivel Isten létezésének a lényege az élet, így az emberi létezés lényege is az. Az embernek viszont tovább is kell adnia az életet, mivel nincs önmagában örök élete, mint Istennek.

Amikor a válással kapcsolatosan kérdezik, maga Jézus is a teremtésbeli egységre utal: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdetől fogva férfivá és nővé teremtette őket?” – rámutatva arra, hogy az emberi létezés lényege eredendően a férfi és nő egysége. Vagyis nincs nőktől független férfit és férfaitól független női lét. Egység van.

Igazi férfiak és igazi nők

A fiúk igazi férfiakká és a lányok igazi nőkké az egymással való kölcsönhatásban érnek be.

A férfiak elsősorban a nőkhöz képest férfiak, a nők pedig a férfiakhoz képest nők, nem a társadalomhoz képest. Az első emberpárt még semmilyen társadalmi elvárás nem befolyásolta abban, hogy megértsék női és férfi mivoltuk lényegét. Számukra még nem létezett társadalmi nem, hiszen ők ketten voltak a „társadalom”: Ádám és Éva. Ők alakították ki a kapcsolatukban és a kapcsolatukkal, hogy mit jelent férfinak és nőnek lenni.

Az emberiség történetében minden kultúrában jellemző volt, hogy

a fiúk képzelete a lányokon, a lányok képzelete pedig a fiúkon járt. Mindig a koedukáció – a fiúk és a lányok közös időtöltése – tanította meg a fiúknak és a lányoknak azt, hogyan kell a nemük szerint viselkedni, még akkor is, amikor bizonyos tevékenységeket külön végeztek, a fiúk legettettek és va-

dásztak, a lányok pedig szőtték és főztek. Az eszük és a képzeletük még ekkor is a másik nemén járt. Úgy látszik, kezdetől erre vagyunk programozva.

Mi a helyzet ma?

Elsősorban most is a lányok tanítják a fiúkat férfiasságra, a fiúk pedig a lányokat nőiességre. A lányok azért csoportosulnak az iskolai szünetben, hogy pusztaghassanak a fiúkról, hogy magukra vonzzák a fiúk tekintetét, és a fiúk is boldog huncutsággal beszélnek ki a lányokat. A külön női és férficsoportok együttlétének is mindig az a lényegi értelme, hogy általuk még jobb férfiak és nők legyünk a másik nem számára.

A mesékről

Már az ősi mesék is arról szóltak, hogy a másikért küzdeni kell, mert csak a megküzdés során válunk érett férfivá és érett nővé, és alkalmassá a párkapcsolatra. Mesélnek arról, hogy milyen akadályokat kell leküzdenünk, hogyan kell legyőznünk saját féltelmeinket, milyen próbákat kell kiállnunk. Mert az életben is meg kell küzdenünk nehézségekkel, meg kell állnunk kísértések között, ki kell állnunk az élet próbáit, látnunk kell a célt, ami felé rendületlenül haladunk. És csak az érett és felnőtt személyiség tud a másikért küzdeni végig, és csak ő képes megmaradni a személyes fejlődésének útján is. Ezért fontos ezeket a népmeséket és klasszikus meséket elmondani esztétiként gyermekeinknek.

A család

A házasodás, az otthonteremtés, a gyerekvállalás folyamata nevel az-

tán igazán bennünket férfiakká és nőkké. Már Jeremiás prófétán keresztül ezt üzenete Isten a népnek: „Építsetek házakat, és lakjatok bennük; telepítsetek kerteket, és egyétek gyümölcsét; vegyetek magatoknak feleséget, hogy fiúk és lányok szülessenek; fiaitokat házassítsátok meg, lányaitokat adjátok férjhez, hogy ők is fiúknak és lányoknak adjanak életet: nektek ugyanis sokasodnotok kell ott, nem pedig kevesednetek. Munkálkodjatok annak az országnak jólétére, amelybe vittetek benneteket; imádkozzatok érte az Úrhoz, hiszen jóléte a ti jóléteketek is.” (Jer 29,5-7) Ezért nincs olyan élethelyzet, amelyben ezt az ősi feladatot földadhatnánk – legyen az szegénység, idegen országban élés, háború. Mert ez által az életszemlélet által teljesebbé válik bennünk a férfi és női élet gazdagsága, varázsos világa.

Az apa egyben tanító is

„Régen a gyerekek az apja egyben a tanítója is volt. De ha nem volt apja, valamelyik tekintélyesebb férfi vállalta ezt a szerepet. A gyermekek, amikor a legnehezebb tudományra tanítják is őket, olyan gyorsan fognak fel dolgokat, mintha nem akkor hallanák először, hanem csak emlékeztetükbe idéznék vissza. Ahol azonban csak viszály és érzéki élvezet uralkodik, ott nincs helye többé az emberségességre nevelésnek.”

– Ifjabb Plinius

„Kamaszkoromban költő akartam lenni, az anyám azonban közölte velem tizennégy éves koromban, hogy az igazi tehetség ilyenkorra már kitör, rajtam pedig nem látszik. Kitörölhetetlen emlék. Mit csinált ezzel szemben apám? Darabonként megdicsérte a verseimet? Szó sincs róla. Vett nekem egy stilsztikát, és beleírta kézzel: »Tamáskám, én azt kívánom neked, hogy ne legyél költő, mert az egy nagyon nehéz élet-sors. De ha mégis verseket szeretnél írni, akkor forgasd ezt haszonnal!«”

– Vekerdy Tamás

„A minőségi idő lényege az együttlét. A fizikai közelség önmagában még nem feltétlenül jelent együttlétet. Ehhez egymásra fordított

Az apostolok is emiatt figyelmeztetnek bennünket sokszor és sokféleképpen, hogy az élet krízisei, a kísértések, próbák ne tudjanak bennünket eltéríteni Isten által rendelt életünkötől.

Mint ahogy a Zsidókhoz írt levél írója is erre kér: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek ekkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránc nehezető terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát!” (Zsid 12,1)

Házasságunknak és lelki fejlődésünknek is záloga tehát az egymásért és a magunk hitéért való megküzdés. Ekkor leszünk Isten szerinti férfiak és nők – egymás számára is.

Háló Gyula

figyelemre van szükség. Amikor az apa a földön ülve labdát gurít két éves fiának, miközben csak a gyermekre figyel, mindketten átélhetik az együttlét örömét.”

– Gary Chapman

„Most jöttem igazán rá, a nagy számadás napjaiban, tulajdonképp sohase csináltam mást, mint ő. Tulipánokat és rozsmaringokat hímeztettem, csak ő drága tűvel, én olcsó tollal, és szolgálómestere voltam szegény nemzetemnek, hol apró örömöket, hol apró szomorúságokat jelentgetve nekik, de mindig olyan tiszta szívvel és becsületes szándékkal, mint az apám, s azért szíveltek úgy az emberek, mint az apámat. Kedves barátaim, ígérem önöknek, hogy akármilyen szándéka van velem az Istennek, az utolsó lélegzetvételemig az maradok, aki voltam.”

– Móra Ferenc

Gyermekebemutató Hajdúböszörményben

2020. március 8-án együtt örülhettünk Isten ajándékának. Horváth Zsolt lelkipásztorunk és felesége, Nóra először hozták el ötödik gyermeküket, Jonatánt a gyülekezetünkbe, aki 2019. december 30-án született.

A virágzó családban már négy testvér nevelkedik: Abigél, Mátyás, Kristóf és Kriszta.

A gyermekebemutató szolgálatát Kulcsár Tibor lelkipásztor végezte, akit több évtizedes barátság köt össze Zsolttal.

Az ígét a 126. zsoltár alapján hirdette:

„Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömköltés volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.”

A hála és az öröm oka Jonatán, akinek neve azt jelenti, hogy Isten ajándéka. Az Úr adta az áradást a kiszáradt patakmederbe, megtartó kegyelme kíséri a Horváth családot.

A szülők és a lelkipásztor hálaadó imádságát követően gyülekezetünk tagjai, a bibliakörös gyermekek és a nagymama, dr. Udvaros Mária köszöntötte a családot.

Kívánjuk, hogy a szülők, a család és a gyülekezet élete legyen jó példa a gyermek előtt!

Tóth Adrienn

Pünkösdi ajándéka

A pünkösdi napja előtti mintegy tíz napot az úgynevezett „felházban” – egy emeleti szobában – töltötték a tanítványok.

Közösséget gyakoroltak, elsősorban Istennel imában, de egymással is. Jézus maga kérte őket erre az együttlétre. „Maradjatok Jeruzsálemben, amíg Isten betölti rajtatok az ő ígérését” – mondta nekik.

Szinte hallom, ahogy Péter előáll és ezt mondja:

– Bocsássatok meg nekem, hogy én különbnek tartottam magamat nálatok, amikor azt mondtam: „Ha mindenki megtagad is, én nem.”

Jakab és János is előállnak és bocsánatot kérnek, mert azt kérték Jézustól, hogy ők üljenek majd ketten Jézus mellett az ő országában.

Vagyis a világhozzárt abban a légkörben, amely akkor közöttük támadt, mindenki felismerte és megvallotta a maga hiányosságát és bűnét.

Igy váltak alkalmassá arra, hogy bűneiktől megtisztuljanak, és a Szent Szellem vegye birtokba az életüket. Vagyis pünkösdi ajándékában részesüljenek.

A „felház” fontosságára szeretnék rámutatni

A felházi imaközösség Isten csodás műhelye, amelyben a Szent Szellemmel való beteljesedésre készít el az Úr.

Az is tanulságos, hogy a felház vonzó azok számára, akik Jézus Krisztusnak és a Szentléleknek a győzelmére vágyakoznak a

A pünkösdi utáni ember ApCsel 3,1–11

Az egész Szentírás arról szól, hogy Jézus Krisztus azért jött, „*hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet*” (Lk 19,10), azaz hogy bennünket Istenhez visszavezessen. Mivel ő az élet forrása, ez életkérdés mindnyájunk számára. Isten a teremteskor az embert a földnek porából alkotta, „*és élet lehetét lehelte orrába. Így lett az ember élőlény*” (1Móz 2,7) és Isten képmásává (1Móz 1,27). Istennek az ember az egyetlen teremtménye, akibe ő – külön teremtetési akcióját – lehelte orrába az élet lehetét, hogy élet legyen benne, és vele kapcsolatba, közösségbe kerülhessen, hiszen egyetlen más élőlényvel sem kerül később beszélő viszonyba, csak az emberrel. Ez a kapcsolatunk szakadt meg, amikor az ember fellázadt, és a Szentlélekisten ezt a közösséget állítja helyre. Nemcsak az eredeti kapcsolat áll helyre, hanem az emberszabású Isten, Jézus Krisztus tulajdonságai jelennek meg benne. Péter és János pünkösdkor kapták Isten Szentlelkét, aki átformálta őket, és az ő isteni viselkedésükről leolvashatjuk, hogy mik a pünkösdi utáni ember legjellemzőbb tulajdonságai. Ez az ige tükörre válhat most számunkra, amelybe belenézve megláthatjuk, hogy pünkösdi utáni, vagy még pünkösdi előtti emberek vagyunk-e már. Megjelentek-e, láthatók-e már a mi életünkön ezek a jézusi jellemvonások? Ezeket egyikünk sem örökölheti a szüleitől, nem tanulhatja meg, mert csak az újjászületés által kaphatók ajándékba. Ha tehát még nem láthatók e vonások, akkor „*szükséges nektek újjonnan születnetek*” – mondja maga az Úr Jézus (Jn 3,7). Ha láthatók, akkor legyenek még láthatóbbak, legyenek egyenesen feltűnők, mert csak így teljesíthetjük az Úr Jézusnak ezt a parancsát: „*Úgy ragyogjon a ti világhozzártok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!*” (Mt 5,16)

Melyek a pünkösdi utáni ember jézusi jellemvonásai? Fenti ígék így kezdődik: „*Péter és János felment a templomba a délutáni imádkozás idejére, délután három órára.*” Tehát:

1. *Imádkozó ember lesz a pünkösdi utáni ember.* A Szentlélek az imádság Lelke. A Szentlélek tanít meg minket Isten országa elfelejtett nyelvére, az imádságra. „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: »Abbá, Atya!«*” Csak a Szentlélek által tudjuk Ábbának, vagyis édesapánknak, apukának szólítani Istent, aki ilyen közelvélővé lett számunkra Jézus Krisztus

által. Az egészen kicsi gyermekek szólították így apjukat, és az Úr Jézus is így szólította, amikor például 12 éves korában a templomban találta meg a szülei. Akkor így magyarázta visszamaradását: „*Nem tudjátok, hogy nekem azokban kell foglalatossnak lennem, amelyek az én abbámnak dolgai?*” Egyébként több helyen így szólítja meg és így szólíttatja meg tanítványaival is a mennyei Atyát. „*Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt [azaz győz meg minket] arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.*” (Róm 8,16) Mert a víztől és Lélektől való születés által, az újjászületésben Isten gyermekeivé lettünk. „*Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára.*” Tehát a pünkösdi utáni ember életében megvan az imádkozás ideje. Ideje van az imádkozásnak, és az imádkozásra, amikor csak azzal foglalkozik, amikor minden egyebet félretesz. Mert a pünkösdi utáni ember életében az imádság került ez első helyre, és az elsőbbséget kap nemcsak minden más mellett, hanem minden másval szemben is. Akár még a munkáját is félreteszi, hogy az Atyával beszélgethessen. Nem azért, mert nem szeret dolgozni, hanem azért, mert tudja, hogy csak akkor tud jól dolgozni, ha az elsőbbséget megadta annak, aki első lett az életében. Felmentek „*a templomba a délutáni imádkozás idejére*”. Ezek szerint ők rendszeresen imádkoztak. Az imádkozás éppúgy hozzátartozik a Szentlélek által megáldott, pünkösdi utáni ember életéhez, mint a reggeli felkelése, étkezése, a többi tevékenysége és az esti lefekvése. Ha valamelyik kimaradt, felborult a rend. Nem igazi a nap, nem érzi jól magát az ember. Van-e az imádkozásnak ilyen helye és ideje a mi életünkben? Ha elmarad, rosszúl érezzük-e magunkat? És azért nem érzi jól magát a pünkösdi utáni ember, mert tulajdonképpen Isten Szentlelke megszorodik benne. Ha nagyon sok dolgunk van, akkor vajon az imádságot tesszük-e félre, hogy elvégezhessük a munkánkat, vagy a munkánkból teszünk félre valamit, hogy akkor is imádkozhassunk? *Luther Márton* azt írta: ha nagyon sok dolgom van, akkor reggel sokkal többet imádkozom, mint máskor. A pünkösdi előtti ember számára ez boldogság.

„*Arra vittek egy születése óta szánta férfit... hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől... Péter pedig Jánossal együtt rátekintett...*”

2. *Meglátja a segítségre szorulókat.* Imádkozni mennek fel a templomba,

(Folytatás a következő oldalon)

de észreveszik a koldust. Ki mit vesz észre az utcán az emberek között? Jézus észrevette például Zákéust, a jerikói vak koldust, a samáriai asszonyt, a naini özvegyet. Mindig a szükségre szorulókat vette észre. Mindig volt ideje és ereje megállni mellettük. „Az irgalmas szemű ember megáldatik” – olvassuk a Példabeszédek könyvében (22,9). A pünkösd utáni ember irgalmas szeművé válik. Nem közömbös. Az egész emberiséget megfertőzte és folyamatosan fertőzi az a vírus, melytől kórosan és kölcsönösen közömbössé válunk egymással szemben. Nem érdekel a másik. Egyik pesti gyermekünk mondta el néhány évvel ezelőtt, hogy az odacsődülő tömeg előtt vertek agyon egy embert. Mert az emberek általában így vélekednek: „Nem érdekel, nem ismerem, minek avatkozzam bele? Csak kellemetlenségem lesz belőle.” „Van nekem elég bajom!” Viszont aki a Szentlelket befogadja, azt ez a Lélek megtanítja látni. Sőt nemcsak a láthatókat, hanem a láthatatlanokat is észreveszi. A látható világból is sokkal többet lát. Amit eddig nem látott meg, azt most meglátja. Jézus szemével lát. Irgalmas szemű ember lesz. Ezen a mércén mérve pünkösd előtti vagy pünkösd utáni emberek vagyunk-e? A pünkösd utáni ember tehát irgalmas szemű ember.

3. *Le tud hajolni a másik emberhez.* Nemcsak észreveszi, aztán úgy megy el mellette, mert más programja sürgeti, hanem félre teszi a maga programját. Az lesz a fontos, amit most Isten Lelke tesz fontossá számára. Nem tudom, vajon hányan szölk egy emberi jó szót ennek a koldusnak az alamizsna mellett? De Péterékből először így buggyan ki a szeretet. Emberszámba veszik. Abban az időben azt tartották, a nagy betegség mögött valami nagy bűn van. Az ilyenektől jobb tehát távol tartani magunkat. De sem Jézust, sem – az őt a Szentlélek által szívükben hordozó – tanítványait nem ez jellemezte. A nagy betegekhez és a nagy bűnösökhöz is olyan szeretettel közelített, hogy rajtaragadt a gúnynév: „a bűnösök barátja”. És ő vállalta ezt. Mert az volt. Csakhogy ezek a bűnösök az ő barátságában megtisztultak. És a betegek meggyógyultak. A bűnök legmélyéig is lehajolt, hogy felemelhesse minket. És aki átélte már ezt, hogy Jézus engem fölemelt, az boldogan vallja:

*Isten Fia a földre jött,
És megtalált a bűn között...
Az ingoványból engemet
Szelíd kezével fölemelt...
Zengd, ajkam, ezt: Ő fölemelt!*

A pünkösd utáni emberek ezt élik át: „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” (Róm 5,5) Tehát az Isten szeretetével telnek meg. És ezzel a szeretettel tudnak bárki felé közeledni, bárhova lehajolni.

Péter „jobb kezénél fogva felemelte [a járóképtelen embert], annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, felugrott, talpra állt, és járt.”

4. *Van hite felemelni ezt a beteget.* No ha az a beteg csak adományt kér tőlük. „Péter ekkor így szólt hozzá: Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!” És ha nem bír felállni? Szégyenben maradnak. De a pünkösd utáni embernek mindig ahhoz ad hitet Isten Szentlelke, amihez kell. Mindig annyit, amennyire szükség van. Itt nem Péter cselekszik már, hanem a hit által benne élő Jézus. És ha ilyen – vagy más – képtelenségre készíti, akkor is legyen kész engedelmeskedni! A Szentlélek belső parancsának való engedelmeskedés a pünkösd utáni embernél a saját hitetlenségét megtagadó hit. Ha előtte mondta volna valaki Péternek, hogy te ott így meg így fogsz beszélni, nemigen hitte volna el.

5. *Engedelmeskedik az Úrnak.* A teljes engedelmeskedés és a Jézusban való hit, a ráhagyatkozás lehetővé teszi, hogy használható eszközzé váljon az ő kezében. Vajon mi használhatók vagyunk már Jézus Krisztus számára? A tanítványok használhatósága nem azzal kezdődik, hogy csodákat cselekszenek, hanem azzal, hogy rendszeresen és buzgón, naponta imádkoznak az Úrhoz. Imádkoztak pünkösd előtt is, amikor azt sem tudták, mit jelent Szentlélekkel beteljesedve élni. A bennük levő Lélek által kezdi Jézus Krisztus használni őket. Ő ma is munkálkodik, és ő ma is tesz olyan dolgokat, amiket mi nem tudunk. Nem mindenkinek adatik éppen a gyógyítás kegyelmi ajándéka. De másféle adatik, amint a Lélek akarja adni (vö. 1Kor 12,28–31). Péter ezt mondja, és mondjuk és tegyük mi is: „amim van, azt adom neked...” Nem azt kéri és nem azt fogja számonkérni, amim nincs, hanem azt, amim van, ami tőlem telik. Vajon ezt a tőlem telhetőt megteszem (vö. Mt 25,36)? Az engedelmeskedés keskeny útján ma is történnek csodák. De ehhez az kell, hogy valakinek nagyon szoros kapcsolata legyen Istennel, hogy szüntelenül őreá nézzen. Legyen mindig kész félre tenni a maga terveit, és ahhoz menni, akihez Isten küldi.

(Folytatjuk)

(Folytatás az előző oldalról)

maguk és gyülekezeteik életében. Megfigyelhetjük, hogy a felházban imádkozó és a teljességért imádkozó emberek száma növekedett. Kezdetben Jézus tanítványai és a női tanítványok voltak együtt. Közben azonban mintegy 120 főre növekedett a buzgó könyörgéssel imádkozók száma.

Jelentős döntést is hoztak. Például az elbukott Júdás helyett megválasztották a 12. tanítványt.

Az első pünkösd – amely a tanítványok Szent Szellemmel való beteljesülését jelentette – tehát nem előzmények nélküli ajándéka volt az Istennek.

Előzménynek számít:

1. Jézus Krisztus megjelenése a földön,

2. a hároméves tanítói szolgálata,

3. a minden emberért bemutatott bűnáldozata a kereszten,

4. az új életet teremtő diadalmas feltámadása minden benne hívó emberért,

5. visszatérése a mennybe, ahonnan azok számára küldte (küldi) el a Szent Szellemet, akik az ő megváltását elfogadták.

Pünkösd ajándékát, a Szent Szellemet tehát azok kapják, akik Jézus Krisztust elfogadták személyes Megváltóként, hit által a vérben megtisztultak, vele meghaltak a kereszten, és feltámadtak egy új, mennyei életre, testüket pedig felkínálják a Szent Szellem templomaként Istennek.

Mindez kegyelemből, hit által, szellemi élményt is jelentő módon valósul meg.

Id. K. G.

Balog Miklós

Hihetetlen történetek Lehet hitben élni

Részlet a Wesselényi Utcai Baptista Gyülekezet „Így éltünk mi – egykor és most. Gyülekezeti tagjaink személyes visszaemlékezései a rendszerváltás 30 éves évfordulója alkalmából” című kiadványából:

Bár a közhangulat ennek nem kedvezett, mindig voltak olyan emberek, akik nyíltan vállalták a hitüket, meggyőződésüket.

Édesanyám, Antóciné Varga Kamilla is közéjük tartozott. A Fővárosi Tanácsban – ma Főpolgármesteri Hivatal – dolgozott adminisztrátorként, a mai napig hihetetlen, hogy egy ilyen jelentős hivatalban dolgozhatott hívő emberként. Mindenki tudta róla, hogy nemcsak vasárnaponként kétszer, hanem csütörtökönként is a baptista imaházba jár, ott énekkari tag, rendszeresen verset szaval, és a gyerekeit is hitben neveli. A kollégái is tudomásul vették a világnézetét.

2017-ben egy konferencián voltam, ahol dr. Kránitz Mihály, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem dékánja beszélt. Elmondta, hogy amikor érettségi után gondolkozott a papi hivatásról, elhelyezkedett takarítóként a Fővárosi Tanácsnál, mert dolgoznia kellett valahol, hiszen ha nem tette volna, megbüntetik közveszélyes munkakerülésért. A közvetlen főnöke egy baptista asszony volt, akiről mindenki tudta, hogy keresztény. S az az asszony nagyon jó volt hozzá. Például amikor látta, hogy valamiféle felvételre készül, elküldte tanulni, amikor nem volt sok munka. Egyszer pedig süteményeket hozott be, hogy megünnepelje kollégáival a lánya bemutatását.

A nézőtérén ülve jöttem rá, hogy ez a lány én voltam. Amikor vége lett az előadásnak, odamentem a dékán úrhoz, aki felkiáltott: – Gitta!

Mondtam, hogy csak a lánya. Azóta már többször meglátogatta a mamámat, és elmondta neki, milyen nagy segítség volt a papi hivatás melletti döntésében, hogy látta mástól: ez működik, lehet hitben élni.

Mikes Kriszta

Istenfélelem megelégedéssel Recept – vagy titok?

Mi, akiknek a 21. század elején lassan kifogy a lába alól az út, szeretünk visszaemlékezni... Legalábbis én így vagyok vele. Felvetődik bennem a kérdés: a 21. század elején vajon tudjuk még, mit jelent az istenfélelem? Hát a megelégedés?

Ahogy visszatekintek gyermekkoromra, főként az 50-es évekre, a fő benyomásom a napsütés – de tudatában voltam annak is, hogy körülményeink nagyon is szűkösek voltak! A teher, a gond inkább szüleim vállát nyomta ugyan, és ők igyekeztek minden tőlük telhetőt megtenni azért, hogy nekünk, három gyermeküknek ne kelljen hiányt szenvedniük. Már gyermekkoromban tudtam kívülről ezt a szép éneket: *Dicsérd az Urat, én lelkem, / Dicsérd őt hálatalten, / Minden helyen és mindenütt / Az Alkotót s Üdvözítőt! / Dicsérd reggel, jó korán, / Napfölkeltén és alkonyán, / Hajnalban, délben, éjjelen / Dicsérd, áldjad szüntelen!* Talán ez volt a napsütés titka?

Annyit tudok, hogy gyermeki öntudatlanságomban is megvigasztaltam vele édesanyámat a gondok között, mikor egy meleg nyári napon a tekőben lubickoltam kisöcsémrel az ablaknál a IV. emeleten! Arra nekünk sohasem volt pénzünk, hogy strandra menjünk – és én a lubickolás közben ezt az éneket énekeltem. A szegénység... hát, ez akkor, azt hiszem, nagyjából általános volt. Emlékszem, úgy 11 éves forma lehettem, anyukám eljárt dolgozni, én meg egyedül voltam odahaza, hogy öcsikém hol volt, azt nem tudom. De nekem egy szép nyár eleji, már szünidei napon kedvem szottyant elmenni egy kis felfedező útra (akkoriban az ilyen utakat a szülők még viszonylag bátran megengedhették gyermekeiknek), és a Margitsziget jutott az eszembe. A baj csak az volt, hogy mint sokaknak, nekem se volt egy lyukas kétfilléresem se a zsebemben, az nemrég ment ki a „divatból”, illetve használatból. Gyerekkoromban egy villamosjegy gyereknek 34 fillérbe került. Aztán felcsapták 35 fillérre! Volt is általános felzúdulás! Eszembe jutott azonban a MÉH! A papírért olyan keveset adtak, hogy azzal nem volt érdemes foglalkozni. De volt otthon egy dobozban sok kicsi üveg, fehérek is, zöldek is, azokért, ha tiszták voltak, adtak 20 fillért egy zöldért, 30 fillért egy fehérért! Tehát nekikálltam üvegeket mosni, és össze is

jött talán úgy 2,50 vagy 3,50 – már nem vagyok biztos benne. Azzal már bátran nyakamba szedhettem a várost! Odafelé 35 fillér, villamossal végig a budai Duna-parton, ott a Margit hídon gyalog a szigeti lejáróhoz. Mikor leértem a szökökút felé (nem tudom, az akkor működött-e), megajándékoztam magam egy szelet csokis nápolyival, ami egy egész forintba került. Éz luxusnak számított! Szép napos idő volt, ha jól emlékszem, már kora délután... Aztán végigsétáltam a szigeten. Nem tudom, a többi pénzcskémet mire vertem el... de mire haza kellett volna mennem, nem maradt pénzem a villamosra, így gyalog mentem végig a Duna-parton, a Margit hídtól a Mórész Zsigmond körtérig. Akkor az még simán ment... ma már nem vállalkoznék ilyen komoly gyalogútra!

Szóval, mi se éltünk túlságosan nagy lábon. De boldogultunk – és boldogok voltunk mint hívő család. Mindenesetre a szegénység velejárója nekünk az volt, hogy olyan könnyű volt egymásnak örömet szerezni! Sose volt probléma, hogy mit vegyünk ajándékba, úgy se, hogy a szülők a gyerekeknek, meg fordítva se. Hamar kitaláltuk, milyen csekélységnek örülne a másik... Igen, úgy van, ahogy az ige mondja: „Igen nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel.” Milyen pontos fogalmazás! Néha persze ácsingóztunk erre-arra... de igazából nem hiányzott nekünk semmi! És ha például mi gyerekek meglátogattuk nagynénémet, nagyszüleimet, akik Piliscsabán laktak és szép nagy kertjük volt, nagymamám mindig jól tolerakta a kosarunkat gyümölcscsel, zöldséggel, és gyakran kapunk egy-egy pipikét vagy nyuszikát is nagyapám jóvoltából... Ő a szó szoros értelmében látástól vakulásig dolgozott, és amit előteremtett, sok-sok éhes száját elégített meg! Csak ő nem volt megelégedve sohasem egyvalamivel: „Kevés az eső... kevés az eső!” – hajtogatta egyre. Hát, gondolom, elkelt volna több, mert az eső nagy áldás... de többnyire azért volt elég! Főként mi, az ott összegyülekezett gyerekhad voltunk ezen a véleményen – mindig jobban örültünk, ha sütött a nap, mint ha zuhogott az eső – nagyapám nagy öröme... Még ha be is fogtak minket egy kis kerti munkára, főként ribizliszedésre... Kisöcsém se maradhatott ki ebből a munká-

ból... és amikor nagynéném megkérdezte úgy fél óra múltán, mennyi van már, örömmel jelentette:

– A lábos alja már félig tele van!

Szóval, még ma is hálás tudok lenni a szűkös körülményekért... és hogy a szeretet nem volt szűkiben! Manapság ha pénzre van szükségem, akkor nem a MÉH-be megyek, és nem kezdek el üvegeket mosni, hanem a bank-

ba. Viszont – jaj de nehéz kitalálni, ki nek mivel szerezzen örömet egy-egy születésnapra vagy karácsonyra!

„Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal nem jár bánat!” (Péld 10,22)

Köszönöm, Uram, gondoskodó jószágodat! A titkát nem tudom... de áldását tapasztalom!

Anikó Williams

(Evangéliumi Hírnök, 2019. július)

A megpróbáltatások áldása

Igei mottó: „Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.” (Lk 6,26)

Ha élni akarunk, márpedig az élni akarás megvan mindenkiben, aki a világra születik... Egy kedves régi ének cseng a fülemben, miközben a fogalmazással bajlódok: „Ó, jöjj be, jöjj, Uram, / Régóta vársz már kinn! / Szívem kicsiny hajlékában, / Ó, enyhítsd bánatim! / Szegény vagyok és vak, / Elfog a félelem; / Te gazdag és hatalmas vagy, / Kegyelmed végtelen.” Feltevődik a kérdés, ha akarom, ha nem, miért a régi gyülekezetek, a most hatvan-hetven éve élő gyülekezetek nem szembesültek annyira az erkölcstelenséggel, anyagiassággal, kábítószerrel, pornó, kamaszkori kísértésekkel, mint a mai modern világ életvitelében tevékenykedő gyülekezetek? Hova lett a mi bizonyágtételünk, amit az utókornak kellett volna közvetítenünk, mi lett vele? Vagy talán tévedek, nem jól fogalmaztam? „Hová tűnt az örömhír?” – kérdezi könyvének címében egy keresztény író. A felvetett kérdés nem retorikus, nem irodalmi, nagyon is objektív, nagyon is reális. Egyszerűen arról van szó, hogyan viselkedek mindennapjaimban azokkal az embertársaimmal, akikkel homlokegyenest ellentétesek az elképzeléseim, a gondolataim, de mégis velük vagyok, velük együtt dolgozom, és tőlük érnek a célzások. Miért nem tudunk egy kiáltó szó lenni a világ pusztaságában?

Jakab apostol szavait idézem: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jak 4,4) Tehát élni akarunk, és ehhez kívájtunk egy kis darabot a világból. A tudatunk elfogadja tudatalattink parancsát, és megosztjuk valakivel ezt a kis darab világot, amit a magunkénak tartunk. Megosztunk mindent, amit beleteremtettünk avval, akit beengedünk a mi kis világunkba. A legfontosabb és a behívás feltétele a szeretet. A szeretetben nem lehet válogatni, ez kell, ez nem

kell, ez jöjjön be, amaz maradjon kint. Isten igéjének válasza egyértelmű, ha a világ barátságát keresem, akkor feláldozom az Istennel való közösséget. Elfogadom azt a tényezőt, hogy nem lehet mindenkit egyformán szeretni, és képtelenek vagyunk mi emberek annyira átfogón szeretni, hogy beleférjen mindenki. De ettől függetlenül a szeretetben adni kell, és nem várni semmit cserébe. A szeretet nem hagy elveszni, de a szeretetet elveszthetem. A szeretet biztonságot ad, de egy kudarc, egy veszteség bizonytalanságába kergethet, és felteszem az örökzöld kérdést: vajon megtalálom-e önmagam? Zarándokútra indulok az önkeresésben, és ez a legveszélyesebb út, a legingoványosabb terület, az önkeresés. Vágyak és kétségek kísérnek, féltve őrzött titkokat taposok, nincsenek azértek, csak a miértetek növegetnek a mindennapjainkban.

Elfelejttem, hogy én is a világban élek, és a világ nem az enyém, akkor sem, ha kívájtam magamnak belőle egy kis darabot. Tulajdonképpen azt csak úgy gondolom, úgy képzelem, hogy csak az enyém az a kis világdarab. Egyáltalán nem úgy van, ha én itt élem életem földi részét, a világ fejedelme is itt él, és nem tétlenül van itt, beleértve az én világdarabomat is.

Szabadságról írnak, fennhangon beszélnek, szónokolnak, de az igazi szabadság Isten igéjének üzenetében van: „Az igazság felszabadít titeket!” Az igazi szabadság azt is jelenti, hogy képes vagyok elkötelezni magam Jézus mellett, kész vagyok vállalni bárki előtt az ő áldozatát, és azt, hogy ő az én személyes megváltóm. A leghasznosabb dolog életemben az önfelismerés, a kegyelem bősége, a megtérés Istenhez. Csodálatos dolog együtt élni Isten belém gyökerezett szeretetével, imádni napról napra az ő szentségét, és élvezni a nyugalmat, békességet, tisztánlátást, jó döntéseket. Csodálatos érzés hagyni, hogy lassan árássza el elmémet, és ne tudjak másra gondolni.

A szeretetet élni és továbbadni kell.

mucsi jános

50. házassági évforduló Monoron

„Hálaadásodat áldozd az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!” (Zsolt 50,14)

Örömmel csatlakoztunk a család ünnepéhez, és köszöntöttük a június 7-i gyülekezeti közösségekben Monoron a Kocsis házaspárt az 50. házassági évfordulójukon.

Árpi bácsi és Marika néni 1970. május 23-án kötöttek házasságot Biharkeresztesen.

A hálaadó és áldáskérő lelkipásztori imádság a Zsolt 50,14 felhívása alapján szólt meg.

MJ

Újra postán a BékeHírnök!

Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy egyházunk operatív tanácsának döntése szerint a BékeHírnök postázása – amelyet a vírushelyzetre való tekintettel függesztett fel márciustól kezdődően az említett testület – a veszélyhelyzet elmúltával újraindult.

Reménységünk szerint ezt az éppen aktuális számot is nyomtatott formában tarthatják már kezükben az olvasók.

Csupán emlékeztetőül írjuk, hogy a kieső hónapokért kárpótlásul az előfizetések a lejártuk után automatikusan, mintegy ajándékként hosszabbodnak meg fél évvel minden kedves előfizetőnk számára.

Köszönjük a testvérek türelmét!

BékeHírnök szerkesztőség

A gazdagságról

(Pál apost. I. lev. Timoth. 6. r. 9. v.)

Ne bízzék az ember gazdagságában!

Ne bízd el magad pénzedben, mert ezáltal csak vétekbe eshetel és gyalázatba juthatsz.

Aki csupán gazdagságára támaszkodik, az semmivé leend, nyomorúságra jut, az igazságosak pedig szerencsések lesznek.

Gondold meg, mily könnyen elveszhetnek e világi javak, mily sokan voltak gazdagok, végre mégis szegényül haltak meg.

Sokan tűz, víz, háború, drágaság és más szerencsétlenségek által jószágaik nagy részét elvesztették.

Sokakat a ravasz adósok vagy elfajult, kicsapongó gyermekek juttattak koldusbotra.

Mi lehet bizonytalanabb e földi kincsnél:

„Mondd meg a gazdagoknak – így szól az Úr szolgája –, hogy reményeiket ne bizonytalan gazdagságukba, hanem egyedül az élő Istenbe helyezték!”

Mindazok, kik az Úr Jézusban bíznak, szerencsések, mert legnagyobb gazdagság az, amit tudhatunk óáltala. Azt sem a tűz, sem a víz, sem rozsdá, sem moly, sem ellenség el nem ragadja tőled (Zsolt 7,2).

Szücs Mihály
Szalk-Szt.-Márton

Igazi jótett

Flattich lelkész egy napon a legjobb harisnyái közül ajándékozott egy párt egy iparosinasnak.

– De miért adtad neki éppen a legjobbat, és miért nem inkább egy pár rosszat? – kérde őt szemrehányólag neje.

– Azért – válaszolá Flattich –, mert rossz harisnyája neki is van.

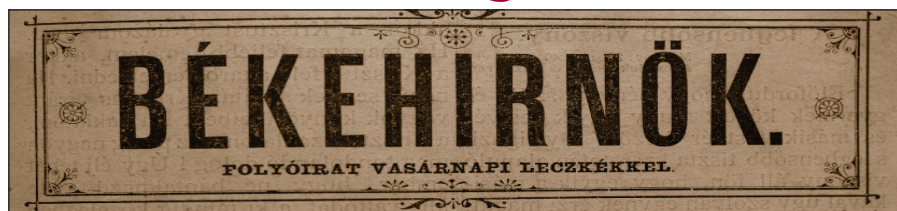
Bölcsesség egy gyermektől

Egy fiúcska hallotta, hogy a francia császár háborút indított.

– Miért teszi ezt a császár? – kérde a fiúcska.

(Folytatás a következő oldalon)

Isten éltesse, Békehírnök! 125 éve szolgálatban

Betegszoba

Az én kis Rózsikám

Piczy, vékony testű volt és könnyűcske. Ezen földi világra való érkezését, mint más gyermek, ő is sírással tudatta, de azután nagyon gyéren lehetett hallani siránkozását, annál többet láthattuk mosolyát. A kisgyermekekben is van harag, méreg, bosszankodás. De ezen indulatokból Rózsikában alig volt. Őtet nem lehetett mérgecséni. Ha ide tették ülni, itt maradt és mosolygott, ha pedig oda tették, ottan maradt és mosolygott. Ha játékot adtak kezébe, elvette és mosolygott, ha pedig kivették a kezéből, egy-két pillanatra még utánanyúlt, azután nyugodt lett és mosolyogni tudott. Vele ugyan nem volt baj a háznál, őmiatta ugyan nem kellett senkinek mérgelődni.

Egyszer azonban a mosolygós kis vékony gyermek orczácskái nagyon kipirultak, szemecskéi bágyadtak lettek, mellecskéje pedig zihálódott. Bizonyára beteg, mert nagyon forró. Erről lehetett megismerni, mert ő maga csak olyan nyugodt volt, mint máskor, ha aludt. Az orvosok megvizsgálták és kijelentették, hogy nagyon beteg, tüdőgyulladásban van. Hoztak orvosságot, s beadták neki, tettek mellére hideg borogatást, és mit gondoltok? Talán hánykolódott vagy sikított a hideg borogatástól? Dehogy, csendesén törte, mintha csak meleg pólyába csavarták volna. Őmiatta ugyan lehetett aludni. De az orvos bácsik hiába vizsgáltak és hiába írtak elő orvosságokat, mert az a betegség csak nem akart távozni.

Hat hétig kellett feküdni a kis 15 hónapos betegnek. Ezen hosszú idő alatt megtette azt, amire a nagy ember képtelen: hogy betegségét legnagyobb nyugalommal törte, s akármilyen orvosságot készségesen bevett. Teste mindig kevesebb lett, szemecskéi mindig mélyebbre estek, de türelme ugyanaz maradt. Karácsony előtti napon szelíden atyja arcán végigjárta tekintetét,

azután mamája ölében szép csendeskén ülte megszűnt lélegzeni. Mi már néhány perccel előbb éreztük, hogy ő búcsúzik tőlünk, azért térdre esve fordultunk az Üdvözítőhöz, és a jó Pásztor eljött és elvitte azt a kis békétűrőt fel az ő kedves bárányai közé. Milyen szép volt betegágyában, hát még minő szép lehetett ő abban a mennyei fehér öltönyben. Holt testecskéjét a koporsóba tették és virágokkal díszítették körül. Első nap nagyon meglátszott a holt tetemen a kiállott sok, hosszú és kínos szenvedés, de a fájdalmas vonások tűnni kezdtek, és mintha az arc mosolygóvá változott volna, mert mentől tovább, annál szebb lett, s harmadnapra már egy angyali arcocská felelt ott a virágok között.

Szívünk úgy fájt, s mégis mikor szemléltük, úgy örvendezünk. Az a fájdalom is olyan édes volt, mert egy biztos tudat változtatá át örömmé bánatunkat, hogy a mi kis Rózsikánk odafent van a mennyekben, az angyalok között.

Csak rövid ideig volt velünk, de ez alatt azt prédikálta nekünk, hogy az ember szenvedhet panasz, zokogás és harag nélkül. Oh, bárcsak fogna rajtunk, nagy emberek ez a prédikáció! Neked pedig, drága Üdvözítőnk, legyen hála és dicséret, hogy úgy prédikáltattál nekünk, s oh adjad, hogy meglátogatásunk napján mi is békétűrőssel várjuk érkezésedet!

Cs. A.

Én téged szeretlek

Egynéhány év előtt még meglehetősen állásban lévő ember saját könnyelműsége folytán teljesen tönkrement. Nem volt már sem keresete, sem élelme, sem lakása, s ruházata is csak a rajta lévő. Ehhez hozzájárult nejeének betegsége, kit a kórházba kellett szállítania. Két kisgyermekével maradt hátra, de ezek is betegek lettek. Egy jóakarató ember házána húzódott meg, s midőn két gyermeke köhögése mellett este az ágyra dőlve elgon-

dolgozott, rendkívüli keserves érzés járta át szívét, mely ezt látszott neki mondani: „Nincs immár neked senkid! Eldobva, eltaszítva vagy, elutált mindenek által. Semmid, senkid e széles világon.”

Az elhagyatottságnak érzete kitelenné s egyszerre oly sivárrá tette létét, aminőnek sohasem látta. De ekkor hátulról valaki átkarolta a nyakát, és ezt suttogva kedvesen:

– Apa, én téged szeretlek!

Az egyik kis (3 éves) fiacskája volt.

Oh, minő édes szózat volt ez, a keserűséget egyszerre szétoszlatá.

„Van tehát, aki engem szeret.”

A kisgyermek vigasztaló szava megerősítette őt további küzdelemre.

De ha az az ember tudta volna, hogy fiacskáján kívül van még egy más is, aki még készségesebben szól: „Én téged szeretlek” – bizonyára még jobban megerősödött és vigasztalódott volna.

Az a más minden bánatoshoz, minden fáradotthoz, minden küzdőhöz és elhagyatotthoz így szól: „Én téged szeretlek!...”

Az a názáreti Jézus Krisztus szól hozzád keserűséged közepette. Ha elhagy az egész világ, ő el nem hágy, ő szeret.

Özvegyeink és árváink

(Mózes 5. könyve 24. rész 17–22.)

Mózes törvényében a zsidóknak meghagyatott, hogy ha aratnak, az elhullatott kalászsokat fel ne szedjék, ha szüretelnek, hagyjanak hátra fürtöket, a fát úgy rázzák meg, hogy megrázás után is legyen található rajta némi gyümölcs. Mindez pedig a végből történjék, hogy az özvegynek, árvának és jövevénynek legyen módja felszedgetni a kalászsokat, megrézni szőlőfürtöket, és a fán megkeresni a gyümölcsöt. Hogy ekként legyen biztosítva mindenkor a szegény és az árva. Oh milyen szép, milyen magasztos gondviselése ez a Mindenhatónak. De a szeretetnek eme gyönyörű törvénye nem igen lett betartva a zsidók által. Hiába, ha az emberből hiányzik a könyörület, úgy éppen a legédesebb kötelességek keserűek neki.

A romlás idején képes lett volna sok izraelita vagyona felét adni valamely bálványkép felállítására, de a szegényektől az elhullatott kalászsokat sajnálta.

Most pedig a keresztény országokban hogyan vagyon? Pedig hát ugyanaz a könyörülő Isten uralko-

dik, ki azon időben a szegényekről el nem felejtkezett. Ha pedig olyan világot élünk, hogy az elhullatott kalászsok fel nem szedhetők, jusson eszünkbe mégis mindenkor a szegények ügye!

Ha tenéked erdőd van, és abba megy egy özvegy vagy árvája rőzsét szedegetni, te pedig előződ, gondold meg, hogy a mindenható Isten ellen emeltél fegyvert.

Ha halászati jogod van, és előződ a nyomorból halászgató szegényt, a te vétked égbe kiált ellened.

De most is hány ember van, aki képes ezeket kiadni valami kápolnakép vagy kőszobor építésére, de az özvegyet és árvát Istentől nekik nyújtott jogaitól egész könnyedén megfosztja.

Kérdések

1. Kik nevezték az oltárt Hednek?

Közli: *Mihálics Mari T.-faluból*

2. Kinek mondotta az atya: „Erősdjél meg és légy ember!”?

Közli: *Szücs István Szadáról*

3. Hol süvöltött az Úr legyeknek és darázsoknak?

Közli: *őr. Szabó István, Szada*

4. Ki volt az az ember, akinek 28 fia és 60 leánya volt?

Közli: *Galambos Erzs, Szada*

5. Hol található: „Tíz asszonyok sütnék kenyeret egy kemenczében”?

Közli: *Sz. Udvarnoky András, Szada*

6. Hol hasította meg az Úr a zápfoghoz hasonló kősziklát?

Közli: *Juhász János (gyermek), Szada*

7. Hol úztek ki a darázsok három nemzetiséget?

8. Mely papot vetköztették le életében, és fiát öltöztették fel ruhájába?

9. Ki volt elrejtve az Úrnak házában dajkájával hat évig?

Beadja: *Csányi Imréné, Bpest*

10. Hol ütött agyon a kerítés 22 ezer embert?

11. Hol volt 32 király részegen együtt?

Beadja: *Puskás Rozi*

(Béke hírnök, 1895. június 30.)

(Folytatás az előző oldalról)

– Hogy megnagyobbítsa országát – felelték neki.

– Ah, hiszen azért nem kellenek neki háborúba menni, csak az Úr Jézust buzgón kérni, és odaadná neki az egész mennyországot, s akkor aztán eleget bírna – mondá a kisfiú.

Ha gondok terhelnek minket

Egy napon *Vesley* egyik barátjával járkált, ki nehéz helyzetéről panaszkodott s így szólt:

– Kedves *Vesley*, valóban nem tudom, mihez kezdjek, mert egyáltalában nem tudok nehézségeimen áttekinteni.

Erre aztán néhány pillanat múlva ezt mondá *Vesley*:

– Tudja-e, kérem, miért néz ottan az a tehén a falon felül át?

– Nem tudom – szóla a szomorodott társ.

– No hát megmondom önnek: ez a tehén azért néz a falon felül által, mert a falon keresztül nem tud átlátni; s éppen ez az, amit önnek is kell tenni. Ön mondta nekem, hogy nem tud áttekinteni nehézségein, tehát tekintsen felül rajtok!

Írva áll: „Hívj engem segítségül nyomorúságodban, és én meg akarlak menteni...”

Új megrendelők

Újpestről: Kurdi József. *Bpestről*: Stern Hermann, Rummerné, Hegedűs, Bíró L., Albert István, Fodor János. *Szokolyáról*: Koczó Ferencz, KaTornai Mihály. *Erzsébetfalváról*: Tóth Alekszovics, Rigó Istv. *Dömsöd-Dabrol*: Kajel József, Bugyi Ignác. *Halasról*: Börcözi János, Cseri Zsuzsánna. *Gyurrol*: (Fehérm.) Szalay Pál. *Vác-Hartyánról*: ifj. Kovács Zsuzsánna. *Bugyiról*: Jónás M. *Árpádról*: K. Szabó István, Petrai Mihály. *Földesről*: Biró József. *Pozsonyból*: Masznyik Endre. *Soroksárról*: Jenei Károly. *Karczagról*: Pintér János. *Ondról*: (Zempl.) Garas Ferencz. *Szadáról*: Bodis János, Kiss Borbála.

Kérjük tisztelt előfizetőinket lapunkra megrendelőket gyűjteni!

(Béke hírnök, 1895/8)

Röviden az életemből

Ezt a bizonyosságtételt az ifjúságnak írtam le régebben:

„Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!” (Zsolt 50,14)

Áldott emlékü édesanyámtól tanultam minden jót és szépet. Ő az első időkben tért meg, akkor, amikor még nagyon kevesen ismerték a baptista hívőket Sajószentpéteren. Szobákat béreltek a testvéreink, ahol tarthatták az összejöveteleiket. Ők voltak az úttörők. Édesanyám is köztük volt. 1927-ben vették fel a gyülekezetbe (ekkor várt engem), és a bemeztése Böcsön volt a Tiszában.

Májusban megszülettem. Én már a baptista gyülekezetben nőttem fel. Mielőtt iskolába mentem, elkezdtem az első osztályt, anyukám elment a péteri római katolikus parókiára, és elmondta az ő megtérésének történetét, és kérte, hogy engem vegyenek ki a katolikus egyháztól, mert baptista hittanra szeretne engem járatni. (Ugyanis az volt a rendelet, hogy minden csecsemőt valamilyen hitre kell beírni három héten belül.) Meg is írták – és azt is, hogy ki vagyok tiltva a katolikus egyházból.

Miután „hitehagyott” lettem, boldogan jártam és tanultam a baptista gyülekezetben.

Az iskolában hetente volt hittanóra – a római katolikusoknak és a reformátusoknak. Én addig kint az udvaron vagy télen a folyosón sétáltam. De néha bejött hol az egyik pap, hol a másik, rám szólt:

– Hát te? Mit keresel itt? Miért nem vagy bent?

Mondtam:

– Én baptista hívő vagyok!

Pillanatig gondolkodott, majd szólt hozzám:

– Ha tudsz csöndben lenni, ülj le ott az utolsó padban!

Így aztán én jártam jól, mert mind a két egyház énekeit, szertartásait megismertem, megtanultam!

(Folytatás a következő oldalon)

Boldog vagy?

Gerzsényi Sándor nyugdíjas lelképásztor, a Békehírnök egykori szerkesztője 2019 júliusában küldte szerkesztőségünknek az alábbi cikkét:

Igen nagy boldogság ért utol ma reggel. Napok óta azért imádkozom, hogy Isten Szentlelke jelöljön számomra egy jó témát, amelyről ezekben az időkben bizonyosságot kell tennem, vagyis írnom kell. Nálam ez nem „sport”, nem agytorna, hanem elháríthatatlan kötelesség. Ha nem teszem, akkor lelkiismeretfurdalásom van, egészen egy újabb indításig. A „kapott” igeversem ez volt: „*Boldog, akinek nem kell elítélni önmagát abban, ami felől döntött.*”

Én ugyanis amikor az aktív pásztori szolgálatból – idős korom miatt – visszavonultam, azt kértem az Úrtól, ő jelöljön meg számomra egy olyan szolgálatot, melyhez talentumot is adott, és melynek elvégzése egy áldott és kiváló örömforrás is számomra itt, a jelenlegi lakóhelyemen.

És „lett” internetelérhetőségem, írhatok hajnaltól éjszakáig, nem zavarom a szeretetházi lakótársakat. (Csupán az én drága feleségemet. De inkább a csendemmel, és nem a sok szövegeléssel.)

Nekem ez a lelki munka fárasztó ugyan, de nem bágyasztó. Kedves olvasóimra gondolok, akik visszajelzése szerint ehető a gyümölcs. Pénzbe nem kerül, csak időbe. Az meg tény, hogy sokaknak mintha tele volna a pénztárcája idővel, csak legyen mire elkölteni.

Tisztában vagyok vele, hogy akik tanítók, „súlyosabb ítéletben lesz részük”, ha nem élnek annak a tudatában, hogy ők Isten Lelkének az eszközei, ahogy ezt Jakab apostol elmondja.

Van az internetezésnek egy olyan „szelete”, hogy „születésnaposok köszöntése”. Gyakran belelépek a lustaság csapdájába, amikor így köszöntök valakit: „Sok boldogságot kívánok!”

Ez a bizonyos „sok” vajon mennyi?

Nos, én most a Bibliából próbálom kigyűjteni „boldogságokat”.

Valóban nagyon sokrétű a boldogság, ami nem csupán hangulati elem, hanem igazi, valódi isteni áldás. Egyébként van, aki boldognak látszik, és mégsem az. Csak fegyelmezett. És van, akit boldognak mondanak, de távol van tőle a boldogság.

Én ismerek igazán boldog embereket is. Magamat szintén annak tartom. – Az arcom, a „fizimiskám” többnyire mosolygós. De ha lesiklik rólam is a derű, az egyáltalán nem jelent boldogtalanságot, legfeljebb egy-egy adott pillanatban „örömnélküliséget”. Mosoly és boldogság – nem feltétlenül ikertestvérek.

Amikor, még gimnazista koromban, megkaptam a nyers és komor viszontválaszt a továbbtanulási jelentkezésemre, mindhárom helyről „nem!”-mel válaszoltak. Mégsem lettem boldogtalan, mivel az őseredeti szándékom a lelkipásztori hivatás elsajátítása volt. Megdöbbsentem ugyan, de csak a mosoly vonásai hiányoztak, ám a boldogság forró hullámai átjárták egész személyiséget. Osztálytársaim előtt megjátszottam a tragikus összeomlást, de az imakamrámban háláadással dicsőítettem az Urat!

Azóta ez a fő tantárgyam, hogy „ki a boldog?”. Bibliámban mintegy százharmincszor találtam leírva ezt a főlemelő kifejezést: boldog, boldogság, boldogul.

Nekem ennyi éppen elegendő, úgyhogy van mit megtanulnom és kipróbálnom.

Az első sorozat eligazító mondatai: Boldog, aki hallgat rám: aki megtartja az ígét: aki az Úrban, illetve aki a Fiúban bíz. – Még apró emberpalánta voltam, amikor már őt, Jézust Uramnak, Úr Jézusnak neveztem imádságaimban. Boldogok azok a „szolgák”, akik előtte állnak és hallgatják bölcs szavait. Mozgalmas sorozat: Nem fogadja el a gonosz tanácsát, a bűnös úton meg nem áll, nem ül a csúfokodók székébe, és aki könyörül a nála magányosabbakon. Az Úr élteti őt, és nem adja át az ellenségeinek.

Botladozó emberi lény vagyok. De azt megtanultam, hogy mindig vár a kereszt, s rajta a bűnbocsánatot osztogató Üdvözítő. Aki ott találkozik vele, annak a továbbiakban az Úr ösvényei vannak a szívében, azokon a tékozló fiú nagy mélységéből is vissza lehet találni a drága Üdvözítőhöz. A megtérő fiú a hazafelé vezető úton találkozik hozzá hasonló „nyomorultakkal”, akikért szintén kiálthat, hogy illesse őket is Jézus szeretete, bocsánata, hogy elfoglalhassák helyüket az Atya áldott közelében.

Isten házát a keresztények úgy építették, hogy legyen tornya is, hogy nagyon messziről is oda lehessen találniuk a keresőknek. A toronyba harangot húztak fel, hogy majd annak a hangját meghallva a hívek elinduljanak időben Isten háza felé az istentiszteletre, ahol a Szentlélek ölelésében együtt időzhetnek a kegyelem áldott erőterében.

Volt a harangnak egy másik funkciója is. A „toronyőr” szüntelenül figyelte a határt nyáron, hogy lássa, nincs-e valahol valamilyen pusztító veszedelem, például tűzfészek vagy rabló szándékú idegen. Ha bármi veszélyt észlelt az ő, azonnal „félreverte” a harangot, hogy mindenki induljon a bajjal való megküzdésre.

Isten házában ma is ilyen kettős szerepe van az életünkben. Egyrészt Isten oltalmát, szeretetét mutatja föl előttünk – hétről hétre. Másrészt pedig a védelmünket, oltalmunkat jelképezi az isteni jelenlét.

Találtam egy nagyon érdekes és izgalmas „boldogmondást”. *Károli* így írja: „Boldog, aki szüntelen retteg.” A katolikus Biblia ezt átértelmezi, mert azt mondja: „Boldog, aki mindig résen van!” Az átdolgozott fordítás: „Boldog, aki mindig istenfélő!” Egy angol bibliai értelmezés ezt állítja: „Boldog, aki lehetőleg mindig fél egy kicsit.”

Én maradok az „istenfélő” mellett. De ez nem félelem, hanem jól megalapozott bizalom. Csak attól félek, hogy nem tudok, nem merek teljesen rábízni mindent. Persze nem a munkából, hanem az oltalomból.

Életstílusom egyik meghatározó alaptörvénye így szól: „Ő, boldogok, ti, akik minden vizek mellett vetek!”

Most épp a szeretetházi vizek mellett élek és veteményezek. Írok, üzenek, hirdetem, hogy ki és hogyan lehet boldog.

Van egy rossz májú megjegyzésem: Gyülekezeti tapasztalatom a nyugalomnappal kapcsolatosan: nagyon fogyatékosak a gyülekezetek ünnepnapjai. Pedig „boldog az, aki megőrzi a szombatot!” – „Hogy meg ne fertőztesse azt.”

Például: nagy ünnepeink második napjai szinte teljesen elhanyagolhatók. Elég nekünk egy nap ünnepelés (az Úr házában), annak is főleg csak a fele. Vagy délelőtt, vagy délután. „Pedig boldognak monda-

nak titeket, mert kíváncsiak földé lesztek!”

Az újszövetségi boldogmondások külön tanulmányt érdemelnek. Például a „nyolc boldogság”! Legfőbb tanulsága e nyolcnak, hogy ezek „páros boldogságok”:

1. Szegény, mégis a leggazdagabb.

2. Sírni kényszerül, de csodás vigasza van.

3. Szelíd, és mégis ő kapja a nagy örökséget.

4. Éhség gyöttri és szomszúság, noha mindene megvan gazdagon.

5. Irgalmas szívvel segít mindenkinek, és olyan irgalmatlan állapot nem létezik, melyben meg ne tapasztalná az isteni irgalmasságot.

6. Tiszta a szíve, így hát szüntelenül látja az Urat.

7. Békekövet, s neki is nagy békessége van a szívében, hiszen ő Isten gyermeke.

8. Bántják istenhite miatt, de ő mit sem törődik vele, hiszen már Isten dicső országának a polgára.

Ehhez jönnek a hittapasztalati „toldalékok”:

Boldog, aki eszik kenyeret az Isten országában. Én az úrvacsorára gondolok. Jézus az örök Étel és Ital! Halleluja!

Aki a kísértésben kitart. Aki tud tűrni. Aki olvassa és hallgatja és megtartja az igét.

Es az izgalmas mondás: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg... mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket. – Odáig rendben van a dolog, hogy megtérésemkor, bemejéskor „meghalok” az Úrban, az Úrnak, és élek tovább öneki és öbenne. De hogy „igazán” meghalni?! De Uram, akkor nem tudok élni!

Van egy érdekes képes üzenet is arról, hogy mi a boldogság. Bemejegyek egy orvosi rendelőbe. A kapott sorszámom szerint sokat kell várnom. Nem először. Kiszól valaki: Boldog, aki az én ajtóim előtt virraszt mindennap, és ajtóim félfáit őrzi... Bennem ez egy nyitott kérdés még, hogy boldog vagyok-e csakugyan. – Ha ezzel a szép üzenettel zárható a történetem, hogy utána „bemejétek a kapukon a városba”, akkor oké! Ez már az örök boldogságnak tűnik, hiszen a Bárány menyegzőjének a vacsorájáról van szó. Ha arra is hivatalos vagyok, nincs annál nagyobb boldogság – sem földön, sem égben!

Gerzsenyi Sándor

(Folytatás az előző oldalról)

A községben csúfoltak bennünket nagyon csúnyán... nem írom le! De én nem szóltam semmit. Csöndes, egyszerű, de tisztán öltözött kislány voltam. Én nem voltam haragban senkivel – nem is csúfoltak soha senkit. A polgári iskolás fiúk sokszor elűzték mellőlem a csúfolódókat. Így aztán nem mertek csúfolni. Kivédtek:

– Majd ha olyan jó tanuló leszel, mint *Mariska*, akkor majd szóba állok veled.

Ezek a fiúk mind továbbtanultak, tanárok, mérnökök lettek, még orvos is. Ha hazajöttek Péterre, nagy tisztelettel köszöntek nekem. Mondtam nekik:

– Már elfelejtettétek, hogy együtt jártunk iskolába?

Boldogok voltak, hogy én megszólítottam őket! Hála az Úrnak, kitűnő tanuló voltam végig. Igaz, hogy az én édesanyám nagyon komoly hívő asszony volt, és ez kihatott egész életemre. Együtt olvastuk az igéket reggel és este is. Nagyon szép hangja volt, és már 14 éves koromban is a nagy énekkarba tett az akkori karmester, *Komáromi Kálmán* bácsi. Szerettem és ma is szeretek énekelni. Olyan boldog vagyok reggelenként, egy-egy kedves énekre ébredek, ez van a szívemben! Amíg csak élek, szeretnék érte hálás lenni!

Szerettem a vasárnapi iskolába járni! Ott nagyon boldog voltam! Azok a kedves énekek, aranymondások ma is a szívemben vannak! Hálás vagyok mindazokért, amiket ott tanultam, és életem nehéz harcaiban az Úr Jézus eszembe juttatja ma is, így megtanultam imádkozni! Ha bármikor nehéz helyzetbe jutottam, és még ma is mindig imádkozom! Kedves énekek jutnak eszembe...

Vidd elé imában élted ügyeit,
Higgyed és meglátod: Jézus megsegít...

A gond ha nyomja szívedet, csak bízzál és remélj,
Mert Jézus szeret tégedet...

És ez így is volt, segít!

Csőkéné Béres Mária
(a 93 éves Csőke néni)

Iskoláinkból

Harmadik helyre rangsorolták a Cserepka-iskola Erasmus+ köznevelési intézmények mobilitására kiírt pályázatát

A pécsi Cserepka-iskolát a támogatott 104 budapesti és vidéki általános iskola és középiskola közül harmadikként rangsorolták a köznevelési intézmények mobilitására kiírt Erasmus+ pályázaton.

Az iskola projektjének címe: „SMART Tanítás és tanulás a Cserepka-suliban”. Az elnyert pályázati összeg: 25 022 EUR, melynek révén 11 kolléga vehet részt külföldi, tanítást-tanulást segítő kurzusokon szerte Európában.

A pályázat célja, hogy a tanítás során előremutató módszerek alkalmazásával, valamint folyamatosan megújuló tanulási környezet biztosításával segítse a tanulók motivációjának fejlődését. Mindent úgy, hogy a diákok alkalmazható tudást kapjanak, melynek megszerzése mellett az önértékelésük és viselkedésük pozitív irányba fejlődik. Abban segít mindez, hogy egyszerre bizonyuljanak eredményesebbnek a tanulásban, illetve fejlődjenek egyéni képességeikben, készségeikben.

A projektben részt vevő kollégák jórészt nyelvtanárok, de vannak köztük olyanok is – s ez köti össze a 11 résztvevőt –, akik angol és német nyelven oktatják tantárgyukat.

Bár jelenleg a kialakult járványügyi helyzetre való tekintettel az Erasmus+ mobilitási pályázatok megvalósításának ütemezése is megváltozott, a szervezők biztosították a résztvevőket, hogy amint lehetőség nyílik a külföldi utak szervezésére, – a megfelelő óvintézkedések mellett – a nyertes projektek megvalósulhatnak. Ebben bízhatnak a pályázaton szintén eredményesen részt vevő, az Addeturban és a Zöldligetben tanító kollégák is.

Nemzetközi versenyen remekelt a tiszaroffi Sasvári István Vince

Bár a megszerzett tudás nem vész el, a koronavírus-járvány viharos szele elsöpörte vagy megváltoztatta a tervezett eseményeket. Egy rendhagyó, nemzetközi

(Folytatás a következő oldalon)

BSZA – adományok, felhívások, álláslehetőség

Több száz tisztasági csomag a helyieknek: hasznos projektzárás Gyarmaton

A végéhez ért a Regionális Szociális Intézményfenntartó Központ hároméves projektje, amelynek helyszíne Gyarmat volt. A szervezet az eltelt hónapok során sikerrel igyekezett segíteni a helyi kisközösségek létrehozását, a már meglévők erősítését, népszerűsítette az önkéntességet, a társadalmi felelősségvállalást, javította a generációk közötti együttműködést.

A program zárásaként a szervezetnek tisztasági csomagok átadásával volt lehetősége hozzájárulni a koronavírus-járvány negatív hatásainak csökkentéséhez, ezzel is köszönve azt, hogy a gyarmatiak aktívan vettek részt az önkéntesnapokon és a különböző klubfoglalkozásokon. A rendezvényekkel közvetlenül elsősorban a 14 és 35 év közöttieket és a 60 éven felülieket célozták meg: részükre a tisztasági csomagokat – egészen pontosan 660 darab igen tartalmas csomagot – június 6-án, pénteken 15 órától kezdték meg kiosztani a gyarmati házasságkötő teremnél, ahol az átadást megelőzően köszöntötte a kedvezményezetteket Szabados Péter polgármester, valamint a RESZIK nevében Hári Tibor ügyvezető igazgató és dr. Heidl Beáta projektmenedzser is. A projekt házigazdája Gyarmaton Szalai Lászlóné Adél volt.

A Caola Zrt. is azok között van, akik segítik a védekezést

A Nemzeti Humanitárius Koordinációs Tanács által működtetett nemzeti összefogás vonalán eddig több mint 266 millió forint felajánlás érkezett a koronavírus-járvány elleni védekezéshez, amelyet a karitatív szervezetek keresztül juttat el a rászorulókhöz a kormány: erről Sol-

tész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, a Nemzeti Humanitárius Koordinációs Tanács elnöke beszélt Diósdon május 27-én, szerdán. Révész Máriusz, az önkéntességet és adomá-

nyozást koordináló kormányzati akciócsoport vezetője kijelentette, a járványban Magyarországon eddig még soha nem látott összefogás bontakozott ki, a kis- és középvállalkozások, a nagyobb hazai cégek és a multinacionális nagyvállalatok is igyekeztek odafigyelni a bajbajutottakra. Hozzátette, mindent beleszámítva – az adományokat, az önkéntességet és a digitális szolgáltatások értékét is – az adományozás mértéke meghaladta a 30 milliárd forintot.

A Caola Zrt. ötezer liternyi kéz- és felületfertőtlenítőszer-adományának átadásán jelen volt Szilágyi Béla, a Baptista Szeretetszolgálat alelnöke is.

(MTI/Illyés Tibor)

Felhívás vitaversenyre!

Az év elején kezdetét vette egy 13 európai országot – közöttük hazánkat is – átfogó, az Európai Unió támogatásával megvalósuló projekt, amely a klímaváltozás különböző hatásaival és azok összefüggéseivel foglalkozik. A Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány felhívja középfokú és főiskolai, egyetemi szintű oktatási intézmények vezetőinek, munkatársainak, valamint diákjainak, hallgatóinak figyelmét a projekt keretében megrendezésre kerülő „hazai” vitaversenyre, amelyre várjuk a kihívást kedvelő intézmények jelentkezését.

A projektről és a vitaversenyről részletek, illetve a jelentkezési lap a baptistasegely.hu oldalon található. Szeretnénk külön felhívni a figyelmet arra, hogy a hazai vitaverseny győztes csapatai (egy középfokú oktatási intézmény és egy egyetemi vagy főiskolai oktatási intézmény) automatikusan továbbjutnak a Brüsszelben megrendezésre kerülő páneurópai döntőbe, sőt, a csapatta-

goknak lehetőségük nyílik további tanulmányi úton való részvételre is.

Amennyiben a felhívás felkeltette érdeklődésüket, kérjük, küldjék el a baptistasegely.hu oldalon található szándéknyilatkozatot június 30-ig a vita@baptistasegely.hu e-mail-címre!

Adományozásra buzdítja az „élelmiszer-halmazokat” a Baptista Szeretetszolgálat

A Baptista Szeretetszolgálat Országos Szociális Segítő Központjának telephelyei nagy számban csatlakoztak a Nébih és az Élelmiszerbank akciójához, és országszerte fogadják a felajánlott élelmiszereket.

A koronavírus-járvány okozta veszélyhelyzet sok háztartásban az élelmiszer-tartalékok felhalmozásával is járt. A járványügyi intézkedések enyhítésével együtt most itt az ideje átnézni ezeket a tartalékokat, hogy lehetőleg semmi ne menjen veszendőbe. A Nébih és az Élelmiszerbank, valamint az akcióhoz csatlakozott szervezetek sorában a Baptista Szeretetszolgálat OSZSK is arra buzdít mindenkit, aki úgy látja, hogy van olyan tartós élelmiszer az otthonában, amit a lejáratí idejéig már nem fogyaszt el, gondoljon azokra, akik segítségre szorúlnak. A program részeként a Baptista Szeretetszolgálat OSZSK országszerte több átvételi pontot is „nyitott”, ahol a lakosok 2020. június 16-áig leadhatják az adományait. Az összegyűlt tartós élelmiszereket az Élelmiszerbank partnerszervezetei juttatják majd el a rászorulóknak. A BSZ OSZSK átvételi pontként működő telephelyein összegyűlt tartós élelmiszereket az általuk ellátott nélkülözőknek adják majd át.

Részletek, illetve az átvételi pontok az alábbi honlapon érhetőek el: <https://portal.nebih.gov.hu/adomanyozas>.

Családgondozó munkakör betöltésére keres munkatársakat a BIK

A Baptista Integrációs Központ keres a 15. kerületben nyíló, teljesen új Családok Átmeneti Otthonába segítségnyújtásban elkötelezett munkatársakat családgondozó munkakör betöltésére.

Ellátandó feladatok:

A gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény, a személyes gondoskodást nyújtó gyermekjóléti,

gyermekvédelmi intézmények, valamint személyek szakmai feladatairól és működésük feltételeiről szóló 15/1998 NM rendelet vonatkozó részei alapján családok átmeneti otthonában családgondozói feladatok ellátása.

Munkafeltételek: Teljes munkaidő.

Elvárások:

- 15/1998 NM rendeletben előírt szakirányú képesítés.
- Büntetlen előélet, és cselekvőképesség.
- Családgondozás, esetkezelés, mentálhigiénés segítségnyújtás a családok önálló életvezetésének érdekében.
- Jogszabályok pontos, naprakész ismerete.
- Intézményi alapelvek ismerete, betartása, betartatása.
- Együttműködés szakmai teammel, család- és gyermekjóléti szolgálattal, védőnővel, társszervezetekkel, a fenntartó által működtetett intézményekkel.
- Jó kommunikációs képesség gyerekekkel, felnőttekkel, munkatársakkal. Információk érthető módon történő átadása (szóban és írásban).
- Váratlan helyzetek gyors és önálló kezelése. Határozott fellépés.
- Rugalmasság, kreativitás, nyitottság idegen kultúrák, szokások megismerésére.
- Megbízhatóság, pontosság.

Előnyt jelent:

- Hasonló munkakörben szerzett munkatapasztalat.
- Angol nyelv ismerete.

Illetmény és juttatások:

- Az illetmény megállapítására és a juttatásokra a Közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény rendelkezései az irányadók.
- Pluszjuttatások.

Jelentkezés módja:

- integracioskozpont@orszak.hu e-mail-címen, családgondozó munkakör megjelölésével,
- részletes önéletrajzzal,
- motivációs levéllel,
- végzettséget igazoló bizonyítványok másolatával.

Benyújtási határidő:

folyamatos, a pozíció betöltéséig.

baptistasegely.hu

(Folytatás az előző oldalról)

szavalóversenyen ért el megosztott második helyezést *Sasvári István Vince*, a Tiszaroffi Baptista Általános Iskola és Óvoda nyolcadik osztályos diákja.

Bartha Panna elnyerte a „Magyarország jó tanulója, jó sportolója - 2019” címet

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma által meghirdetett „Magyarország jó tanulója, jó sportolója” elismerést olyan diákok kapják, akik iskolai pályafutásuk alatt tanulmányaikban kimagasló, 4,7 feletti átlagot érnek el, és sportáguk országos bajnokságán, diákolimpiáján vagy nemzetközi versenyén a legjobbak között végeznek. A díjazottak ranglistáján a tavalyi tanévhez hasonlóan idén is van cserepáros diák.

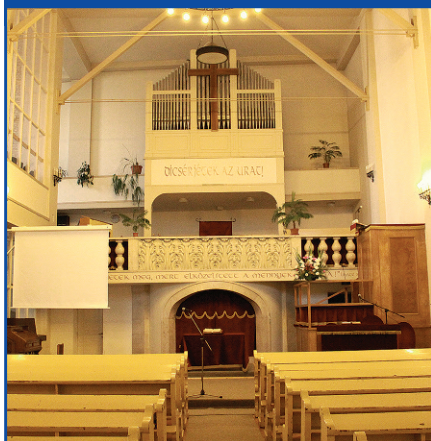
Bartha Panna tizedik évfolyamos tanuló tanulóiban is példaértékű teljesítményt tudhat magának, valamint a PVTc korosztályos válogatott teniszezőjeként az elmúlt időszak is sok rangos versenyeredményt hozott a számára. Több országos bajnoki címet nyert el, ITF-tornán egyben felkerült kvalifikációból a főtáblára, a tavalyi év legjelentősebb és legemlékezetesebb momentumai mindenképpen az azerbajdzsáni, bakui ifjúsági olimpián való részvétele volt.

Panna nemcsak szorgalmas diákként állhat példaként kortársai előtt, de tehetségét az alázatos és kitartó munkája bontakoztatta ki.

Mi is örülünk ennek a címnek, és szívből drukkolunk a továbbiakban is neki.

*baptistasegely.hu
baptist.hu*

Gondnoki állás

A Budapest Nap Utcai Baptista Gyülekezet heti 40 órás időben gondnok-takarító szolgálati körbe keres aktív gyülekezeti kapcsolattal rendelkező munkatársat. A munkavégzés kezdete szeptember 1. vagy október 1. megegyezés szerint. A feladat a Nap utcai ima-

ház és a hozzá tartozó ingatlan karbantartása, tisztán tartása, felügyelete az imaházban folyó felújítási munkák ideje alatt is.

Juttatások: havi minimálbér, két szoba komfortos szolgálati lakás használata, a lakás közüzemi költségeinek nagy része. A pénzbeli juttatás és természetbeni juttatás összértéke havi nettó 300 ezer Ft körül van.

Előnyt jelent a gyermekek léte, valamint a munkában részt vállaló házastárs.

Részletekről érdeklődni lehet a serafin@t-online.hu címen és a 20/886-8577 telefonon.

Kérjük, küldje meg önéletrajzát és motivációs levelét a megadott e-mail-címre!

Egy gazdag életút töredékei – Cserepkáék 27. rész

Sehol sem könnyű egy nagyobb építkezést levezényelni, de Bolíviában ez különösen nehéz.

Körülményes, majdnem lehetetlen jó szakembert találni, aki a párárs, trópusi melegben is hajlandó dolgozni. Szükségeikhez nagyon sok mindent készen kapnak a természetből, így nem szorulnak rá, hogy keményen dolgozzanak. Ha már egyszer jóllaktak, minek aggodjanak a holnap felől?

Július

Júliusban kezdték az épület átalakítását, bővítését *Margitka* tervei szerint.

A kétszintes épület földszintjén volt a három kórterem kényelmesen tíz beteg számára, de sokszor ez a létszám megduplázódott. Előtte *Margitka* szobája íróasztallal, magas gyógyszeresszékrennyel, vizsgálóasztallal. Az asszonyok általában nem beszéltek a spanyol nyelvet, így a fordításban segédkezőnek is ott kellett lennie. Szemben volt a műtő, egyben szülőszoba is, és a vérátömlesztéseket is itt végezték. A műtő és laboratórium között raktárhelyiség volt. A laboratóriumban főleg vércsoport-meghatározást, vizeletvizsgálatot és sterilizálást végeztek, tárolták az infúziós készletet. Az emeleten a lakásuk volt, a nővérszoba, a gyermekszoba, a tisztaruha-raktár. A főbejáratnál volt egy fedett terasz, eső elől ide húzódhattak a várakozók.

Egyébként a bejárat előtt lefektetett két hatalmas farönkön üldögélve várakozhattak.

Az építkezés *Jánosnak* nagyon nagy terhet jelentett. Nehéz volt hozzájutni az építőanyaghoz, mindent az 5400 m magasságon átfuvarozva lehetett lejuttatni, ami igen költséges is volt. A dolgozókat serkenteni, kiszolgálni, példát mutatni a napi egyéb teendők mellett.

Augusztus

Margitka augusztusban két hétre Buenos Airesbe utazott egy trópusi orvoskonferenciára. Nagyon sok hasznos ismeretet szerzett a trópusi betegségekről. Az ottani magyar baptista gyülekezet lelkipásztoráéknál vendégeskedett, több családot meglátogatott, és szolgált a gyülekezetben is. Egészen megújulva tért haza.

Lépésről lépésre haladt a munka, nagyon kimerítő, de hála az Úrnak, eredményesnek bizonyult.

December és január

December elején jelezte a kanadai szövetség, hogy látogatást tenne, megtekintené a munkálatokat.

December 18-án *dr. Daniel*, a szövetség főtítkára öt bizottsági taggal megérkezett. Idézet *János* leveléből:

„Zuhogó trópusi záporral és kibírhatalannak tűnő nedves meleggel fogadtuk őket. Valamennyi elérhető állomásunkat megtekintették. Kölcsönösen áldásos volt ez az együttlét. December 20., vasárnap délutánja felejthetetlen marad számunkra. A környékbeli gyülekezetek a helyiekkel és a kanadai látogatókkal együtt megtartottuk a

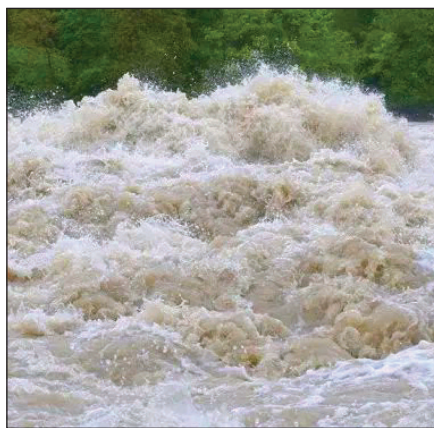

»Balla vista«-i kis kórházunk avatási ünnepségét. A helyiség hivatalos neve magyarul gyönyörű kilátást jelent. János evangéliuma ötödik részéből szolgáltak ígérel, s a dedikálóbizottság a Bethesda nevet adta a kórháznak.

A főtitkár és Margitka, aki a kórház vezetésével lett megbízva, ünnepi felszólalásukban kiemelték: az Úr dicsőségére és a betegségükben magukra hagyott emberek, testvéreink gyógyítására alapult ez az intézmény. Legyen ez egészen az Úrnak szentelve a benne dolgozók életével együtt, ahol Jézus neve erőt, megváltást, testi-lelki szenvedésből való gyógyulást jelent Chaparé népének! A bolíviai nemzeti zászló árbcra emelkedett, miközben *rev. Cloc* áldást kérő imáját mondta. A mi szívünk megtelt hálával, szemünk pedig könnyel. Még sok munkánk van hátra a befejezésig, de csináljuk, ahogy időnk, erőnk és pénzünk engedi. Szívünk-re gyakran ránehezedik a holnap munkája és az azzal járó felelősség. Máskor méltatlanságunk és erőtlenségünk tudata vesz körül, de hittel, élő reménységgel nézünk fel Órá! Éltet az a remény is, hogy néhány hónap még, és mehetünk szabadságra.

Január 14-én csodálatosan megkegyelmezett az Úr az életünknek. Cochabambából jöttünk vissza Chaparéra, estére szerencsésen ha-zaérkeztünk, nem így az utánunk jövő tehergépkocsi. Karakterén közel negyvenen utaztak, s egy hegycsuszamlás következtében az úttesttel együtt a mélyben hömpölygő folyóba zuhantak. Caphárei férfiak, nők, gyermekek voltak a szerencsétlen áldozatok. (Ilyenkor a mentés szóba sem jöhet a több száz méteres szakadékból, csak keresztet állítanak utólag.)

Nem értjük, de csodáljuk az Ő életmeghosszabbító irgalmát irányunkban. Hetek óta el vagyunk zárva a külvilágtól. Néhány napja a szomszédok rikoltása ébresztett. Hajnali háromkor a Chaparé folyó lépett ki medréből, s veszedelmes sodrással ütközött a házfalnak, s vitt magával minden mozdíthatót.

Hála az Úrnak, ebben is velünk volt, de sok szegény, szerencsétlen embertársunk otthonát elsodorta az ár.

Január 29-én örömnepünk volt, négy fiatal testvérünket merítettük alá hitük vallomására a Ciphirir folyóban.

Imádkozzatok értük, értünk!!!

A belső munkálatok, berendezések, ágyneműk, öltözetek beszerzése stb., ami leköt bennünket, s imánk, hogy az Úr rendeljen ki megfelelő helyettest szabadságunk idejére.”

János Józsi barátjának írt levelében állapotáról azt közli: „Lehet, hogy a klíma és a rengeteg sok feles munkája okozta, de nem ismernél rám, úgy lefogytam, emberileg szintem aggasztó.”

Kalkó testvér felhívását mellékelem: „Kedves Imádkozó Testvérem! Szeretettel küldöm Cserepka testvér két utolsó levelét. Sietek vele, mert szeretnék az énekíró szavaival buzdítani: »Az imára fel tehát!!!«, mert úgy látszik, Mózes karjai kezdenek elerőtlenülni. A ki-pontozott részen leírja részletesen egészségügyi problémáit. Az orvosok orvosa most is tud gyógyítani és új erőt adni. Kérjük hittel! Imádkozzunk, ha az Úrnál kedves, legyen alkalmuk és anyagi lehetőségük Cserepka testvéreknek néhány hetet itthon tölteni a szabadságukból! Tudom, a jó magyar levegő balsam lenne eltikkadt szervezeteinkre. Jó lenne az ő szájukból hallani bizonyágtételüket és mindazt, amit az Úr általuk végzett.”

Petrik Károly

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BÉKÉS: Május 26-án vettünk búcsút gyülekezetünk legidősebb tagjától, **ö.zv. Bereczki Antalné Földesi Margit** testvérnőtől, aki 94 évet élt e földi létben, de több mint 80 évet hitben, hűségben, szeretetben. A gyászintenzitáson **Péter István** lelkipásztor a 90. zsoltár alapján hirdette a vigasztalás üzenetét.

Műsorajánló Pax Tv

Június 21., vasárnap, 15:30

Mielőtt feladnád (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

Június 22., hétfő, 10:00

Tóth Sándor – Pál levele a rómaiakhoz 12. rész (65 perc)
Alapige: Róm 3,21–26
Baptista igehirdetés

Június 23., kedd, 23:00

Hangverseny (85 perc)
25 éves az Újpesti Baptista Harangzenekar
Koncertfilm

Június 25., csütörtök, 12:00

Dr. Mészáros Kálmán: Ki mehet be az Isten országába? (40 perc)
Baptista igehirdetés

Június 26., péntek, 12:00

Mielőtt feladnád (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

Június 27., szombat, 17:00

Tóth Sándor – Ameddig nem túl késő! (65 perc)
Baptista igehirdetés
Római levélből tanulmány – 12. rész.
Alapige: Róm 3,21–26

Június 28., vasárnap, 15:30

Mielőtt feladnád (40 perc)
Baptista prédikációk – Pécel

A vándormadarak (Trianon emlékére)

Szétfoszlott a táj,
a hó is elolvadt.
Üzenetét küldte
a tavasz.
Tudatalattimban,
szívem mélyén
gondolatok szisszennek;
a szél fúj, a Hadak útján
fehér lovak vágatnak.
Leheletszövésű
lenszoknya ráncai közé
gyűrődnek a szavak.
Ide, felénk
már nem raknak fészket
a sólymok, énekesmadarak.
Menni, menni,
repülni messze,
az otthonnak
csak a gyászdal marad.
És valahol a nagyvilág
rejtett zugában,
az ősi fészektől távol,
ajkukon hazavágyó
ima bugyborékol,
és idegen kenyér
morzsolódik a sárba
megfáradt markukból.
Ha megjönnek,
nevetnek és boldogok,
mintha onnan hoznák
azt, amit magukkal vittek:
a lelki tartalékot.
Üzenetét küldte a tavasz,
szétfoszlott a táj,
a hó is elolvadt.
Tudatalattimban,
szívem mélyén
felszisszen egy gondolat,
egy remény:
hazajönnek még
a vándorsólymok,
az énekesmadarak.

Mucsi János

Lehet-e Istennel különbékét kötni?

„Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.”
(Ady Endre)

Az emberi élet kapcsolatokra épül. Már a teremtés hajnalán elhangzott: „nem jó az embernek egyedül...” Isten az Édenbe, egy csodálatos kertbe helyezte el az embert. Valami mégis hiányzott, amikor Ádám körülnézett, az őt körülvevő állatvilágban nem talált olyan teremtményt, amely megmozgatta volna a szívét, ezért szerzett neki Isten hozzá illő társat. Így ketten lettek egésszé. Isten szeretete sugározta be őket, és a Teremtővel való találkozás a szülő-gyermek gondtalan, boldog létállapotát biztosította számukra. Ezt a leírhatatlanul boldog kapcsolatot szakította meg a bűn megjelenése. Az ember képtelen volt saját erejéből helyreállítani a hűtlenségét megelőző állapotot, ezért Isten indította el a megmentés üdvtervét Jézus Krisztus által.

Kedves nemzettársaim, Isten az ember megteremtésének a tervébe belefoglalt egy csodálatos, kihagyhatatlan elemet, amit úgy hívunk, hogy szeretet. Belénk van kódolva, és életünk végéig ott él bennünk a szeretet utáni vágy. Ha valamely háztartási vagy egyéb munkaeszközt rendeltetésének megfelelően használunk, hosszú ideig működőképes. Az emberi élet is akkor van egyensúlyi állapotban, ha az isteni elgondolásnak megfelelően szeretettel kapcsolódik az őt körülvevő anyagi világhoz, valamint embertársaihoz, így lesz „működőképes”. Világunk képe azt mutatja, hogy ez a bizonyos egyensúly erősen megbillent. A helyreállítás egyedüli útja: visszatérni az ősforráshoz, a teremtető Istenhez. Minél több időt töltök Istennel, annál jobban kijövök az emberekkel, a környezetemmel. Különben végzetes magányosságba sülyed az ember. A háttérben mindig a bűn van! Még akkor is, ha nem akarjuk ezt elismerni, ha magunk előtt is tagadjuk, mert könnyebb az, ha nem nézünk szembe a valósággal, ha találgatunk valami olyan magyarázatot, ami ad némi hamis megnyugvást. A bűn viszont nem az elkövetett gonosz cselekedetekenél kezdődik. Amikor gondolataimban elszakadok Istentől, akkor én magam saját döntésem alapján választom a magányosság útját. Egyedül maradhatok az emberi tömegek között, a lakóte-

lepek dzsungelében is, mert elszakadtam a szeretet ősforrásától, Istentől. Így sülyedhet az ember teljes szellemi-lelki békétlenségbe. Isten még ebben a helyzetben sem hagyja magára azt, aki tőle kéri a segítséget. Költői szépséggel fogalmazza meg imádságát Ady Endre:

Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.

Dag Hammarskjöld Nobel-békedíjas ENSZ-főtitkár mondta egyik beszédében: „Nem akkor vagy egyedül, amikor elhagytak az emberek, hanem akkor vagy egyedül, amikor te hagytad el az embereket.” Másik ember nélkül nincsen emberi élet. Isten terve szerint a férfi és a nő szeretetközössége jelenti e földi élet továbbadását. Ha a kapcsolatot megnevesítő szeretet eltűnik, a házasság kiürül, elveszti szépségét, pusztán csak érzéki, fizikai egymás mellett éléssé alacsonyodik.

Drága magyar testvéreim, a címben feltett kérdésre csak egy válasz adható: Nem! Világosan szól erről Isten ígéje: „Ha valaki azt mondja: »Szeretem Istent«, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.” (1Jn 4,20)

Mondhatja valaki, hogy én nem gyűlölöm, csak távolságot tartok. Nos, a tudatos távolságtartás a szeretet hiánya, a gyűlölet enyhébb formája. Isten nem azt akarja, hogy egyedül légy, hanem azt, hogy kinyíljon az életed mások felé. Így zárul be a kör: elindul Istentől a szeretet láncolata, majd sok embertársamon keresztül újra Istenhez tér vissza, mert a kapcsolatokat a szeretet ősforrása táplálja. Az Istentől elszakadt ember fokozottan érzi a magányosság súlyát, mert szeretet-hiányos. Figyelem: a házastárs-nélküliség nem azonos a magányossággal, mert Isten jelenléte az ember életében pótolni tud minden hiányt. De a házasság között is lehet borzasztó távolság, ahogy fogalmaz Tóth Árpád a Lélektől lélekig című versében:

Küldözzük a szem csüggődt sugarát,
S köztünk a roppant, jeges úr lakik!

Hála Istennek, a helyreállítás, a visszatérés ajtaja minden ember számára nyitva van: „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek...” (Tit 2,11) Csak tőlünk függ, elfogadjuk-e Istennek Jézus Krisztusban felénk nyújtott megmentő kezét.

Bátкаи Sándor
(Arad)